

Forfatter: Birkeland, Michael

Titel: BREV TIL: Christensen, Thorvald FRA: Birkeland, Michael (1848-10-02)

Citation: Birkeland, Michael: "BREV TIL: Christensen, Thorvald FRA: Birkeland, Michael (1848-10-02)", i *Breve fra Rigsarkivar Birkeland (1848-1879)*, Steenske Forlag, s. 14.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002069799-000-shoot-L002069799000002.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Rigsarkivar Birkeland (1848-1879)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL THORVALD CHRISTENSEN.
Kristiania, 2den Octbr. 48.

Amicissime!

Medens i dette Øieblik mange af mine Kammerater vederquæge sig ved Ceres's og Bacchus's rigelige Gaver, vil jeg nyde Erindringens Glæder ved at underholde mig med Dig om „Stillinger og Forholde“.

Da mine Kammerater idag — som før berørt — høitideligholde Studentersamfundets Stiftelsesdag, vil det kanske s. 15være bedst at begynde med dette Samfund, der for os er af ikke ringe Vigtighed. Det er en Slags Klub, om Du vil; de, som ere Medlemmer deraf (Contingenten er 4 Sp. 60' aarlig), gaae derop i sine Fritimer, spille Domino, Schak etc., læse norske, svenske, danske og tydske Aviser og Tidsskrifter, passiare med hinanden o. s. v. Det har ogsaa et særegent Organ, „Samfundsbladet“, der udkommer i Manuscript hver Løverdag og redigeres af to dertil valgte Redacteurer. Jeg vil meddele Dig nogle Prøver deraf, helst poetiske, da disse i Almindelighed ere de bedste:

Thv. Christensen
(omkr. 1865)

Min Kirkegaard.

(Mindedigte og Gravsange af Crispinus).

1ste Grav.

Bernhard Kokks Digte.

Her hviler salig Bernhard Kokk
(Hvi skulde jeg det nægte?),
Imod de Danske vilde han
Heel drabeligen fegte; —
s. 16Med „Sangel“ og med „Knot“ han dem
Fra Norge vilde jage — —
— Da traf det sig uheldigviis
Man tog ham selv afdage.

I „Børnevennen“ lærte han
De første Vers at stamme,
„Intelligentsen“ siden blev
Hans moderlige Amme.
Han voxte op til Fryd og Lyst
For mange Mænd og Qvinder, —
Som sværmer for de skjønne Qvad,
Man i Aviser finder.

Da gav han sine Digte ud,
Af deres Ros forledet; —
Men da stod Ditlev Ræder op
Og slog ham todt paa Stedet.
Vel er Hr. Ræder en Profos,
som selv man burde hænge,
Men — dræbe Bernhard Kokkes Vers
Kan nok Kritikkens Dreng.

O Læser! Du har Sangen hørt,
Jeg digted til hans Minde, —
Og dersom du dig føler rørt —
Lad dine Taarer rinde!
Fald ned paa Knæ med mig og beed
Den fagre Hildas Sanger —
At han ei gjør os den Fortræd
At blive en Gjenganger!

s. 172den Grav.
Hr. Provst og Sognepræst Thorne fra Lekanger.

Ved sine Noters Legion
Han tidt os gjorde bange;

Hver Læser løb som en Cujon
For hine lærde Sange.

At selv jeg mig paa Flugten gav,
Bekjender jeg oprigtig;
Og laa han ikke i sin Grav,
Jeg skjulte mig forsigtig.

Skjøn Valborg foer engang til Hel
Ved Hjælp af en Ballade;
Men Thorne sang sig selv ihjæl
I Kristiania Blade.

Crispinus.

Ansøgning om Bibliothekarposten.

Velædle Direction! O naadige Regjering!
Tilgiv min Dristighed, og opfyld min Begjering!
O, hav dog Medynk med en ydmyg Supplicant!
Jeg nemlig har hørt (og det skal være sandt),
At Bibliothekaren De betaler
Herefter maanedlig med trende skjønne Daler.
Saasnart jeg hørte det, jeg pludselig blev vaer,
At jeg til denne Post et indre Anlæg har.
Min Armod er saa stor, at jeg den knapt afmaler:
Jeg skylder Contingent for fem à sex Kvartaler
(I Gjældsaffærer jeg erindrer meget slet,
s. 18 Men giv mig denne Post, da jevner det sig let).
Desuden maa De troe, at det er reent forbandet,
Hvad der gaaer med til Handsker — iblandt Andet.
En trofast Samfundsven jeg stedse været har,
Kun ei om Sommeren — thi denne Sag er klar,
Da melder jeg mig ud — det gjør jo alle Andre;
Det er en herlig Skik, som man ei bør forandre.
— Jeg er en brav Student, — jeg var bestandig Gjæst
Saa ofte der var Bal og Sangforeningsfest.
Velædle Direction! Jeg skjænked' Dem min Stemme
Ved sidste Ombudsvalg — det maa De ikke glemme;
O, giv mig Embedet (nu kjender De mit Pund)
For mine smukke Vers — om ei af anden Grund!!!

Janus.

TO VISER AF CRISPINUS.

I.

Mel.: Jeg tente paa Kjølsta ifjor.

Jo nu gaaer det lystigt til,
Hvorhen jeg mit Øje vender,
Nu brænder Frihedens Ild
I alle Europas Ender.
For Franskmanden har jeg Respect,
Han handled' bestandigen kjækt,
Men Tydskernes grundige Slægt
Den kom saamen og i Affect! Det er saa morsomt at see
De store og smaa Regenter —
Jeg maa ret hjertelig lee
Af Kongernes Complimenter,
s. 19 Naar Folket i egen Person
Forlanger en Constitution.
Da svare de Ja med et Suk
Og gjør et ydmygeligt Buk.

Den schleswig-holsteinske Prinds
Har sikkerlig tabt Forstanden;

Man siger, han er tilsinds
At slaae de Danske for Panden;
Men husker nu paa hvad jeg spaaer:
En Englandsreise han faaer
(Det nyeste Mode jo er,
Og i London er Plads for fleer).

Der spørges i Nord og Vest:
Mon Russen sig mod os reiser?
Ihr Herren! Stiger til Hest!
Saa sa'e jo den vrede Keiser,
Og Rygtet fortæller, at han
Skal holde af Christiansand.
Nei — han er nok ikke saa kry;
Gud naade ham, hvis han tør knye!

Det hele Studenterchor
Ta'er strax Geværret paa Nakken,
Og følger med „svenska Broer“
i Feldten imod Kosakken —
Og synge med tordnende Mund:
„Urwägen din russiske Hund!!“
Da bliver nok Keiseren spag
Og bukker for Frihedens Flag.

s. 20ll.

I Norge gik det galant —
Vi havde det godt min sandten,
Det regned' kun lidt iblandt,
Naar Morgenbladet var vranten.
Men da vi hørte med Skræk,
At Ludvig Philip var væk,
Og Frankrig en Republik,
Ja, hør nu, hvorledes det gik.

Da gjordes Gadeallarm,
Da peeb man for Adolf Stabell,
Skjønt Morgenbladet med Harm
Det Hele kalder en Fabel.
Der strides den Dag i Dag
Om denne vigtige Sag.
O hvilken ulykkelig Tvist;
Gud veed, hvor det gaaer os tilsidst.

Jeg hørte endog igaar
(Men haaber, det er en Fabel),
En splinterny Statsraad vi faaer,
Hvem mener du vel? Adolf Stabell!!!
O vee dig — du arme Copist,
Det gaaer dig ilde forvist!
I fine Studenter! — o vee!
O vee og Forfærdelsé.

Crispinus.

Med disse Prøver troer jeg, Du har nok. De fleste af dem ere forfattede af en Student Riis fra Bergen, der skjuler sig under det pseudonyme Navn „Crispinus“. Han har ogsaa blandt Andet skrevet en lang satirisk Comedie — jeg veed ikke hvad jeg skal kalde dette opusculum — betitlet: s. 21, „Stormen paa Parnas, et Streiftog i Litteraturen“, hvori en heel Mængde Digtere forhaanes og spottes, som Niels (Dahl), Conrad (Schwach), Munch, Welhaven etc. etc., ikke at tale om Hovedpersonerne: Junghaus, Røverkaptein (o: H. J. Thue) og Rolf (Olsen). Denne Piece lod Samfundet trykke for sine Medlemmer, og den kom saaledes ikke i Boghandelen, hvorfor jeg heller ikke kan sende Dig nogen, da Alt dette var skeet før min Tid. Uagtet vistnok Crispinus's Producter kan gaae an som Poesier, saa maatte dog hans politiske Anskuelser skurre i mine og Andres orthodoxe Øren. Derfor blev han heller ikke gjenvalgt som Redacteur, men i hans Sted have vi valgt — — — kan du gjætte? — Bernhard Kokk! Han tiltræder sit Embede med denne Maaned, og vi har altsaa endnu ikke seet Noget fra hans Pen.

Men saameget er vist: uagtet al Crispinus's Manen er dog „den fagre Hildas Sanger“ kommen til som en Gjenganger at spørge i Samfundsbladet!! Det skulde være morsomt at see, naar salig Bernh. Kock for første Gang faaer see sin egen Gravskrift!! i Bladet, hvis Redacteur han er, [og] at kunne anatomere alle hans Ansigts Udtryk i dette Øieblik! — men du veed kanskee ikke, hvem denne Kock er. Du har dog sikkert hørt Tale om en Snedkersvend, der var fremstaaet som Digter og Efterligner af Wergeland. Hans Digte bleve anmeldte og nedrevne — blandt Andet for sit ultranorske Sprog — i Langes Tidsskrift af D. Ræder. „Han tog Exam, art. i dette Aar med et godt Laud. Født 1827.

Bernhard Kock.

I et saadant Samfund spiller naturligviis Politiken, især i vor bevægede Tid, en vigtig Rolle. Her finde alle mulige s. 22Ideer og Partier Anklang og Repræsentanter: Republikanere, Constitutionelle, Oppositionelle, Ministerielle, Servile, Skandinaver, Ultra-Norske, Communister etc. Men i Almindelighed rangeres Enhver under de to almindeligere Kategorier, Opposition og Ministerialisme. Sædvanligviis er vistnok det sidste Parti det herskende; derom vidner forskjellige Exempler. Tidligere fik Samfundet ved hver Uges Slutning alle de Norske „Provindsialaviser“ fra Morgenbladets Redaction; men da Morgbl. begyndte med sine saakaldte Angreb paa Studenterne, vilde disse ikke længere modtage nogen Tjeneste fra en saa skidden Kilde. Formanden, Eilert Sundt, underrettede Morgbl.s Redaction derom i et Brev, hvori han undertegnede sig: „Med Agtelse, ærbødigst“. Herover reiste sig da en heftig Debat, og Bestyrelsen opfordrede Sundt til en Erklæring om, hvad han havde meent dermed. Denne svarede, at ihvorvel han fandt, at Spørgsmaalet i sig selv ikke fortjente noget Svar, vilde han dog bemærke, at Ordene „med Agtelse“ vare en almindelig Høflighedsformel, der brugtes ofte i Slutningen af Breve. Parturiunt montes: nascitur ridiculus mus!

Uagtet denne, som det synes, almindelige Stemning, har dog nok „Oppositionen“ (for at bruge en almindelig og letforstaaelig Terminus, ihvorvel den, relativ til de Personer, hvem den tillægges her, bliver noget latterlig) gaaet af med Seieren ved sidste Valg paa Bestyrelse. Daniel Schjøtz, en ivrig Oppositionsmand og endog Schleswig-Holsteiner(!), fik Plads iblandt dens Medlemmer. — Samfundet eier ogsaa et Bibliothek, hvis Skatte staae aabne for dets Medlemmer. I en Anmærkningsprotokol, hvori man indfører alleslags Bemærkninger, Klager, Forslag etc. etc., har ogsaa jeg idag for første Gang sat min Pen. Jeg har nemlig foreslaaet, at Directionen skulde anskaffe Girondisternes Historie af Lamartine, en Bog, som jeg — Du veed det — holder meget af, og Flere have allerede tiltraadt det. Men Bogen er sikkerlig altfor republikansk, og Forfatterens Navn skurrer sikkerlig altfor stærkt i D'Herrers Øren, til at man anskaffer sliG Gift.

s. 23Dog — jeg seer, at jeg i min Snakkesalighed overskrider alle Grændser. Hvis Du ikke gider læse Sligt, saa siig mig til, at jeg ikke skal spille en anden Gang Pen, Blæk, Papir, Postporto, Din og min Tid dermed.

Din

M. Birkeland.